

AD RAAIJMAKERS AKKERBOUW
& GEWASVERZORGING, BEST

Zaaien omdat het moet

Teksten foto's:
Toon van der Stok

In een dikke stofwolk is Ad Raaijmakers bezig met het zaaien van een vanggewas. Met enige tegenzin, want de omstandigheden zijn helemaal niet geschikt om een gewas te zaaien. Het moet echter, omdat de overheid heeft bepaald dat je direct na de maïs een vanggewas moet zaaien, of de grond nu geschikt is of niet.

Voor Ad Raaijmakers uit Best is het zaaien van een groenbemester een heel normale zaak. Al dertien jaar heeft hij speciale apparatuur om na de maïs of na akkerbouwgewassen een groenbemester te zaaien. Gemiddeld zaait hij bijna 500 hectare per jaar, al loopt dat de laatste jaren wat terug. “Door de verplichting om na de maïs een groenbemester te zaaien, zijn er steeds meer collega’s die ermee beginnen.”

In tegenstelling tot veel andere bedrijven werkt Raaijmakers met een vijf meter brede Lemken Rubin-schijveneg. Dat is een bewuste keuze. “Ik heb het geprobeerd met een cultivator, maar daarmee krijg je een perceel niet vlak. Je trekt de stoppels omhoog en achter de kouters blijft een spoor. Als je daar in het voorjaar overheen moet, stuiter je door de hele cabine, zeker als je zoals ik diagonaal over het veld werkt. Met een schijveneg verklein je het grootste deel van de stoppels en maak je het land mooi vlak. Daarmee krijg je een ideaal zaaibed en heb je ook een perceel dat je in het voorjaar kunt bewerken.”

Voor het zaaien van de groenbemester heeft Raaijmakers achter op de Rubin een Venta-kunstmeststrooier van Kuhn gebouwd. Die had oorspronkelijk een fronttank, maar dat vindt hij te onnauwkeurig. “Er zit door de lange aanvoerslang te veel tijd na het afsluiten of starten, waardoor je te veel zaaifouten krijgt”, legt hij uit. Hij combineert hem nu met verdelers van Lemken die zijn

verbonden met een soort zaaibalk waar ze naar buiten worden geblazen. Deze balk staat net achter de verkruiemelrol, waardoor het zaad in het zand komt dat hier omhoog wordt geworpen. “Hierdoor blijft het net voldoende ondiep. We hebben het ook achter de schijvenen geprobeerd, maar dan kwam het zaad veel te diep.”

Na de maïs geeft Raaijmakers de voorkeur aan bladrammenas of de gele mosterd die hij hier aan het zaaien is. “Dit zijn gewassen die in de winter nog een keer kapot kunnen vriezen en je dus in het voorjaar gemakkelijk kunt onderwerken. Dat past in deze tijd, waarin je in het voorjaar het liefst zonder chemie en dus vooral glyfosaat de groenbemester weer onderwerkt. Hij merkt dat dit vooral bij rogge, gerst of raaigrassen veel lastiger is. “Die moet je eigenlijk klepelen om ze goed te kunnen onderwerken. En dan heb je nog het risico dat het nat is en je niet op tijd het land op kunt. Dan is het feitelijk niet mogelijk om zonder glyfosaat het gewas voldoende dood te krijgen. En vergeet ook niet het vocht dat ze opnemen. Dat kun je in jaren als deze eigenlijk niet missen. Dat zie je aan de stofwolken.”

